

РЕШЕНИЕ

№ 6310

гр. София, 27.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 21.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **2898** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е във връзка с чл.24и от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на К. М. А. У., гражданин на Република У., чрез адвокат М. Г. от В. срещу ОТКАЗ рег. №5364р-4696/15.02.2024г. на Зам.Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР да му издаде разрешение за продължително пребиваване.

В жалбата се излага твърдението, че процесният отказ е незаконосъобразен, неправилен и необоснован. Оспорва се като противоречиво отрицателното становище на Агенция по заетостта, доколкото вече след като лицето има право на продължително пребиваване по чл.24к, ал.1 от ЗЧРБ, то на същото не може да се предостави право на пребиваване по чл.24 и от ЗЧРБ. Твърди се, че именно защото изтича срока на предоставеното му пребиваване – се налага ново такова. Не се оспорва, че към момента на кандидатстване чужденецът вече има право на пребиваване като сезонен работник и не кандидатства първоначално, което изисква молбата да се депозира 2 месеца преди изтичането на срока на пребиваването му, съгласно чл.24и, ал.3 от ЗЧРБ. В тази връзка се твърди, че отрицателното становище на Агенцията по заетостта е некоректно, както и отказа е нелогичен, тъй като нарушава правото на достъп на лицето до пазара на труда. Твърди се, че по логиката на ответника всеки сезонен работник с право на пребиваване по чл.24к, ал.1 от ЗЧРБ не може да получи такова по чл.24и от ЗЧРБ. Поддържа се становището, че така Агенцията по заетостта прави разширително тълкуване на чл.16, т.3 от ЗТМТ, което

води до правна несигурност. С оглед изложеното се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, но чрез писмена молба от адв.Г. поддържа жабата си и моли за нейното уважаване.

Ответникът, чрез пълномощника си юрисконсулт Ч. оспорва жалбата, като неоснователна. Подчертава, че отказът се основава на отрицателното становище на Агенцията по заетостта и оспорващият не отговаря на изискванията на чл.24и от ЗЧРБ. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. – град, I отделение, 47-чи състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Жалбата е депозирана на 08.03.2024г. по отношение на отказ, връчен на 01.03.2024г., поради което се прави извода, че е в срок, от надлежна страна с правен интерес и следва да се разгледа по съществото ѝ.

В тази връзка се установи следното:

Със заявление рег.№538900-1338 от 04.12.2023г. на основание чл.24и от ЗЧРБ от работодателя земеделски производител ЗП/ Г. К. Т. е поискано предоставянето на право на продължително пребиваване на чужденеца К., гражданин на У.. Към заявлението са били приложени документи /копие от валиден паспорт, свидетелство за съдимост, декларация по чл.28, ал. 1-4 от ЗТМТМ, обосновка, декларация от работодателя за осигурено жилище, трудов договор, длъжностна характеристика и т.н./. Същото е изпратено на Агенция по заетостта за становище, което е постъпило обратно с вх.№СМ-1628 от 05.02.2024г.. Отрицателното становище се основана на обстоятелството, че на К. е предоставено право на продължително пребиваване на основание чл.24к, ал.1 от ЗЧРБ /сезонен работник за срок от 90 дни до 9 месеца/, валидно до 11.02.2024г.. Посочено е, че съгласно чл.16, т.3 от ЗТМТМ условията за достъп до пазара на труда чрез „Единно разрешение за пребиваване и работа“ не се прилагат за граждани на трети държави, които са получили и притежават разрешение за сезонен работник. Нов достъп до пазара на труда за един и същ работник-гражданин на трета държава, се разрешава, когато има прекъсване на заетостта за период, не по-кракът от три месеца за сезонните работници след достигане на максимално допустимия срок от 9 месеца, съгласно изискванията на чл.5, ал.2, т.1 от ЗТМТМ. С оглед така посоченото отрицателно становище –зам.директорът на дирекция „Миграция“-МВР е постановил процесния отказ, тъй като е достигнал до извода, че не са налице предпоставките на чл. 24и от ЗЧРБ.

В съдебното производство нови доказателства не са представяни.

Следователно от ПРАВНА СТРАНА СЪДЪТ приема следното:

На първо място постановения отказ е издаден при условията на делегирани правомощия от директора на зам.директора на Дирекция „Миграция“ въз основа на посочената в акта Заповед №5364з-4651 от 08.10.2015г. и заповед №5364з-3306 от 07.12.2022г., приложени на л.13 и л.14, поради което се прави извода, че се касае за валиден индивидуален административен акт.

Не се установяват и в производството по издаването му допуснати съществени процесуални нарушения, основания за отмяната му.

По същество съдът съобразява, че за да издаде оспорения отказ зам. директорът на Дирекция „Миграция“ – МВР е приел, че по отношение на кандидата за издаване на разрешение за продължително пребиваване не са налице предпоставките на чл.24и от ЗЧРБ. Видно от разпоредбата разрешение за продължително пребиваване и работа тип

"Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл.15, ал.1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002. Следователно, за да се издаде разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" е необходимо, по отношение на кандидата да са налице едновременно две обстоятелства – 1.същият да отговаря на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и 2.да притежава виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване.

Няма спор, че първото условие е свързано с положителното решение на Агенцията по заетостта, което видно от по чл.15, ал.1 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност /ЗТМТМ/, се съдържа в Единното разрешение за пребиваване. Това становище е задължително за ответника, който постановява акта си в условията на обвързана компетентност по смисъла на чл.15, ал.1 от ЗНМТМ. Достатъчно е становището да е мотивирано, както и е. От друга страна тези мотиви на третото лице л.15, почиват на цитираното в нормата основание, че вече е предоставено право на продължително пребиваване на основание чл.24к, ал.1 от ЗЧРБ на лицето т.е. същото е сезонен работник с право на пребиваване валидно до 11.02.2024г.. Обосновано е посочено от Агенцията по заетостта, че съгласно чл.16, т.3 от ЗТМТМ условията за достъп до пазара на труда чрез „Единно разрешение за пребиваване и работа“ не се прилагат за граждани на трети държави, които са получили и притежават разрешение за сезонен работник. Пояснено е за страната, че нов достъп до пазара на труда за един и същ работник-гражданин на трета държава, се разрешава, когато има прекъсване на заетостта за период, не по-кратък от три месеца за сезонните работници след достигане на максимално допустимия срок от 9 месеца, съгласно изискванията на чл.5, ал.2, т.1 от ЗТМТМ. Дали тези изисквания са логични или противоречиви, както твърди защитата – не е предмет на спора. В тази връзка само ще се маркира, че се касае за различни разрешителни. Това по чл.24к от ЗЧРБ е за сезонен работник и в тази връзка е за по-кратък срок максимум 9 месеца, а това по чл.24к е до три години. В действителност наличието на разрешително по чл.24к от ЗЧРБ изключва издаването на такова по чл.24е от ЗЧРБ и съответно е пречка за това. Към момента на постановяването на отказа –лицето е имало валидно разрешително по чл.24к от ЗЧРБ. Към настоящия момент срокът обаче е изтекъл на 11.02.2024г.. От този момент лицето отново може да иска да му се предостави право на продължително пребиваване вкл. като като сезонен работник /чл.7, ал.5 от закона общо до три години/ т.е по чл.24к от ЗЧРБ, но може и да подаде заявление по чл.24и от ЗЧРБ съобразно неговите потребности, доколкото вече пречката по чл.16, т.3 от ЗТМТМ не съществува. С оглед изложеното, след като се констатира, че този срок понастоящем е изтекъл, то като новонастъпило обстоятелство по чл.142, ал.2 от АПК следва да се съобрази и преписката да се върне на ответника за ново разглеждане на заявлението.

За пълнота следва да се допълни, че неправилно е позоваването на чл.24и, ал.3 и ал.4 от ЗЧРБ от страна на защитата на жалбоподателя. Следва да се има предвид, че ал.3 разписва, че не се изисква чужденецът с разрешено право на пребиваване при първоначално кандидатстване да е извън територията на РБ, както е при последващо кандидатстване. Не е спорно, че ал.4, 2-ро предложение на чл.24и от ЗЧРБ разписва, че когато чужденецът има разрешение за продължително пребиваване може да подаде заявление 2 месеца преди изтичането на срока, но се има предвид вече получено

разрешение по чл.24и от ЗЧРБ. Агенцията по заетостта е отказала, защото е установила, че лицето има разрешително, издадено по чл.24к от ЗЧРБ т.е. чл.24и, ал.4 предложение 2-ро от ЗЧРБ –е неприложим, тъй като се касае за два различни типа разрешителни, но както се установи понастоящем лицето няма разрешително по чл.24к от ЗЧРБ, поради което преписката трябва да се върне на ответника за ново разглеждане. и съобразяване на посоченото обстоятелство.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 47-ми състав,

Р Е Ш И:

По жалба на К. М. А. У., гражданин на Република У., чрез адвокат М. Г. от В.,

ОТМЕНЯ като незаконосъобразен ОТКАЗ рег. № 5364р-4696/15.02.2024г. на Зам.Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР да му издаде разрешение за продължително пребиваване по чл.24и от ЗЧРБ.

ВРЪЩА преписката на ответника за ново произнасяне.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.

Съдия: